

kiadmányok díját. Ezen levont 16, illetőleg két adós elleni ügyekben, 28 fillért kitevő összegek esetenként nem jelentenek sokat, de évente minden ügyvédnél jó néhány pengőt tesznek ki. Nincs kétségünk aziránt, hogy ezen összegek levonása nem a bíróság vezetőinek utasítására történik, s reméljük, hogy ezen helytelen gyakorlat megszüntetése iránt, a szükséges utasításokat, a bíróság vezetői sürgősen megteszik...

A törvényesített zugírászat egyik faja is megszüntethető lenne, ha a most tárgyalás alatt lévő, e tárgyú törvényjavaslatba felvettek volna egy néhány szavas rendelkezést, miszerint „*jogi személyek pereiben, az ügyvédi képviselő perértékre való tekintet nélkül kötelező*”...

Az ezévi bpesti kamarai költségvetésbe — mint értesülünk — rendkívüli bevétel címén felvettek 30—40.000 pengőt inségjárulék címén. Ennek kivetését — úgy véljük — előbb meg is kellene szavaznia a közgyűlésnek, ezen határozatnak jogerőre kell emelkednie s azután lehet majd bevételről s annak hova fordításáról beszélni. A közjogi formát, különösen egy előkelő jogi testület, nem hagyhatja figyelmen kívül. Történhetnek csodák, s a közgyűlés másként is határozhat még, ha ez nem is valószínű...

A polgári és büntetőügyekben évenként történő több ezer pártfogó ügyvéd kirendelésből egy igen jelentékeny szám esik a büntetőügyekre, ahol még az elméleti lehetősége sincs meg annak, hogy a pártfogó ügyvéd munkájáért — az ellenféltől — költséget kapjon, mégis az ezen ügyekbeni kirendelés jelenti az ügyvéd számára a legnagyobb elfoglaltságot és legtöbb idővesztést. Ugyanis a büntetőtárgyalások, — egészen jelentéktelen kis kivételektől eltekintve, — úgy lesznek kitűzve, hogy azok a legtöbb esetben órákkal a kitűzés időpontja után kerülnek tárgyalásra. A választott védő számára sem paradicsomi ez a helyzet, de a kirendelt védőre kimondott csapást jelent az, hogy egy kirendelés, — a legtöbb esetben, — a teljes délelőttjét igénybe veszi. *Egy kis jóakarattal lényegesen csökkenthető lenne ezen súlyos idővesztés.* A kitűzéskor a bíróság már tudja, hogy mely ügyekben van — a legtöbb esetben érdekellentét folytán több, — kirendelt védő, tehát nem járna semmi különösebb nehézséggel, ha ezeket az ügyeket a bíróság mindenkor a tárgyalásra kerülő első ügyeknek tűzné ki. Ha már — ezidőszereint — nincsen meg a lehetősége annak, hogy az állam a kirendelt védőket díjazza, talán nem kívánunk lehetetlent, ha azt kérjük, hogy legalább a főlősleges és nem feltétlenül szükséges idővesztéstől kiméljenek meg bennünket...

A bpesti kamara fegyelmi gyakorlata, az utóbbi időben egy kissé megváltozott. Részben szigorúbb, részben enyhébb lett. Amennyiben csak *helyeselni tudjuk* a mindenkivel szemben és minden ügyben *egyformán követett szigorúságot*, annyira nem tehetjük magunkévá ezen némiképp eltérő szigort. Ugyanis ott, ahol ügyvédi kollégialitás kérdéséről van szó, túlszigorúak az újabb ítéletek, viszont, anyagi természetű ügyekben, az ítéletek

lényegesen enyhébbek mint a múltban. *Túlszigorúnak tartjuk*, a végrehajtási eljárások kapcsán, az adósok által tett panaszok ügybeni gyakorlatot is. Aki a végrehajtató részére (még!) biztosított legszigorúbb eszközöket is igénybe veszi a követelés behajtására, még nem követ el „bünt”. Az 5.610/1932. M. E. rendelet és „társai” úgyis megfelelő adósvédelmet gyakorolnak, semmi szükségét nem látjuk tehát annak, hogy a fegyelmi gyakorlat is nehezítse — az ügyvéd számára — a behajtást. *He-lyénvaló a legnagyobb szigor ott, ahol a végrehajtató eljárása csak a költségeket kívánja szaporítani*, bár az adósvédelmi rendeletek ennek lehetőségét meglehetősen korlátozzák . . .

Örömmel üdvözljük a 6.800/1934. I. M. és 6.900/1934. I. M. számú rendeleteket, melyek a tisztességtelen versenyről szóló törvényes rendelkezések alapján folyamatba tehető polgári nem peres eljárásról, illetőleg az 1923: V. t.-c. alapján megalakítandó választott bíróságok szervezetéről és eljárásáról intézkednek. Mindkét rendelet, épen a nagyközönség érdekeire való tekintettel, nem hagyta figyelmen kívül az ügyvédi érdekeket sem, midőn a kereskedelmi és iparkamaránál létesítendő választott bíróságok előtti eljárásban kötelezőnek mondja ki az ügyvédi képviselőt, azzal, hogy „*ettől a rendelkezéstől a választott bíróság el nem térhet.*” Ugyancsak helyes azon intézkedés is, hogy az ideiglenes intézkedés tárgyában hozott meghagyás teljesítésének ellenőrzésére kirendelhető felügyelő „*ügyvéd legyen*” s csak egészen kivételes esetben rendelhető, ki nem ügyvéd is. Végre két rendelet, mely reánk is tekintettel volt, csak így tovább s nagyszámú indokolt panaszaink csökkenni fognak, reméljük gyors tempóban . . .

Steinhaus Ernő.

JOGIRODALOM.

Dr. Szladits Károly egyetemi professzor: *A magyar magánjog vázlata, I. rész* (Grill Károly könyvkiadó vállalata). A könyveknek is megvan a maguk élettörténete. Magyar jogi könyvek élete ugyan átlagban kevés eseményt ölel fel. A fiatal Szladits könyve — ahogy a közforgalomban rövidesen kialakult neve mondja — „a kis Szladits” e tekintetben is kivételes sorsra jutott. A könyv első megjelenésekor azt a célkitűzést tartotta szem előtt, hogy a közigazgatási tanfolyam jegyzőjelöltjei innen merítsék magánjogi ismereteiket. Ehhez a célkitűzéshez simult a könyv tartalma is — sem elméleti kifejtés, sem polemikus álláspont nem kapott benne teret, hanem az élő jog világos, vázlatos, de lehetőleg mindenre kiterjedő feltárása tette ki a könyv tartalmát.

Azóta a fiatal Szladits ismételten megfiatalodott; de a kis Szladits oldalszámra is, tekintélyre is megsúlyosodott. A könyv karaktere is — célkitűzésében legalább — megváltozott, de a laikusoknak szánt világosság, tiszta nyelvezet, Szladits írásai-